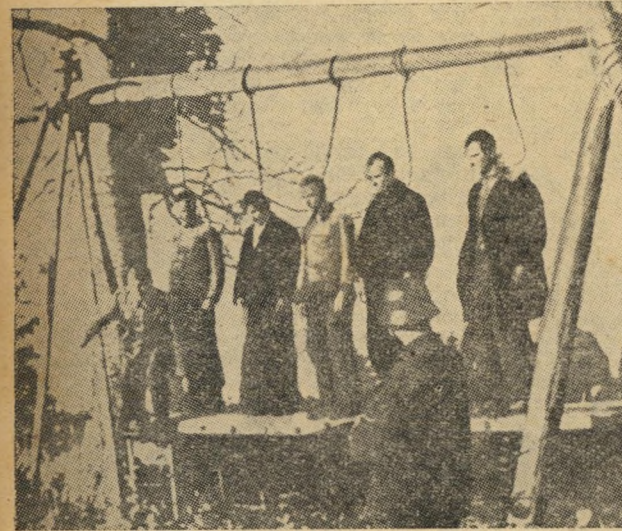

15 בספטמבר 1940: הבליץ ירד על לונדון. הקרב על בריטניה הגיע לשיאו. 500 מטוסים גרמניים הגיחו, באותו יום, לעבר בריטניה, וזרעו הרס ואבדון. 185 מהם לא חזרו. הספיטפיירים והאריקאנים מעטים, אך מעולים מאד מבחינה טכנית.

הנאצי צועדת התזמורת המחולט של כת קצינים הפאשיזם, שכור הנצחון.

6 באפריל 1941: מוסוליני איבד את חבשו, נחל תבוסה מוחצת ביוון. האח הגדול יוצא לעזרתו: טנקים גרמניים פורצים לבלגרד, לאתונה, לכרתים.

6 בדצמבר 1941: המוות רוקד ברוסיה. הדיכוי הנאצי פלשו בווייג, כבשו את כל רוסיה המערבית, בשורת נצחונות מזהירים. אך לפני מוסקבה נעצרו. האוכלוסיה הרוסית נדהמה למעשי הזוועה.

15 בפברואר 1942: סינגפור נפלה. מול המפתח לאוקיינוס השקט צוהלים היפאנים. הסתערות הרע הגיעה לשיאה: בכל חזיתות המלחמה.

הבמאבן האיתנים. אחרי הפצצה הכבדה ביותר ל-22 מטרים, מתקדמים חיילי מונטגומרי, לעבר אפריקה, פתוחה שוב לפני החיילים הבריטים.

שש שנים עברו רק שש.
 כל התקוות, של אז, בלי יוצאת מן הכלל, נדרסו, נמוגו, נרצחו.
 משני עברי מסך הכרזת מתכוננים מדיונים לקראת המלחמה הבאה.
 שני הצדדים מפעילים מפעלי ענק, 3 משמרות ליממה, במהירות קדחתנית, לייצור פצצות אטום.
 בחופים רחוקים — עדיין רחוקים — שוב רועמים תותחים, זונקים מטוסים, מתרסקות הגיג:

1951

גופות, ניתז רם.
 שני הצדדים מחפשים כני-ברית, מחניפים לרע, מעודדים משטר רכוי.
 והאויב של אתמול, זה שהפך יבשת שלמה לבית-מטבחיים, שנשפט במשפט הגיגי:
 - הוא צועד שוב, בשורות מלוכדות, במגפיים מסומרים, לצלילי השירים הישנים, רק המלים שונות.
 לנוכח תמונות סטאלין ופיק, מאו וביירות, טרוסקי ואדנאור.
 אין זה מצעד של תנועות נוער.
 גם לא של שומרי שדום.
 זהו חייל החלוק של המלחמה העולמית הממששת הבאה, מספר 3.

15 באפריל 1951: הם שוב צועדים בלב ברלין המזרחית.

אוגוסט 1945: האיום לעתיד: הפצצה האטומית ביפן.